

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobce: **Mgr. J. H.**, narozený „X“
bytem „X“

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017, č. j. 3791/DS/2017, JID: 132498/2017/KUUK/NovK

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 17. 8. 2017, č. j. 3791/DS/2017, JID: 132498/2017/KUUK/NovK, včetně rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 3. 1. 2017, sp. zn. 0050689/16/DOP/KVo/809, č. j. MULTM/0000456/17/DOPPR/KVo, se pro vady řízení **zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 038 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2017, č. j. 3791/DS/2017, JID: 132498/2017/KUUK/NovK,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litoměřice, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 3. 1. 2017, sp. zn. 0050689/16/DOP/KVo/809, č. j. MULTM/0000456/17/DOPPR/KVo, jímž byl žalobce dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), shledán vinným ze spáchání správního deliktu, jehož se dopustil tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona jako provozovatel osobního motorového vozidla tov. zn. Ford Mondeo, r. z. „X“, nezajistil, aby při jeho užití v provozu na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když dne 16. 5. 2016 kolem 14:45 hodin v ulici Velká Dominikánská v Litoměřicích neznámý řidič s uvedeným vozidlem zastavil a stál v působnosti dopravní značky IP 12 (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou „pro držitele parkovacích karet, karta č. „X“ až „X“, přestože vozidlo nebylo touto parkovací kartou označeno, čímž porušil § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě úvodem shrnul průběh řízení o správním deliktu. Uvedl, že správnímu orgánu I. stupně zaslal stížnost s návrhem na konání ústního jednání, neboť po prostudování spisu zjistil skutečnosti vylučující spáchání přestupku, na základě kterého s ním bylo řízení o správním deliktu zahájeno. Uvedený návrh však byl odmítnut a namísto toho bez dalšího vydáno rozhodnutí o vině žalobce mimo jiné s odůvodněním, že k „podkladům řízení nebyla vznesena žádná námitka“. Tímto postupem ale dotyčný správní orgán dle žalobce porušil § 4 odst. 1 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
3. V následném odvolacím řízení se žalovaný podle názoru žalobce nevypořádal s uplatněnými námitkami zejména týkajícími se prokázání samotného přestupku. Fotografie pořízené městskou policií totiž mají zachycovat žalobcovo vozidlo v čase 14:43 – 14:46 hodin, což může značit časový interval v rozmezí 2 minuty 1 sekunda až 3 minuty 59 sekund, přičemž podle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu je zakázané až stání na vyhrazeném parkovišti překračující dobu 3 minut. To ale nebylo v dané věci postaveno najisto, stejně tak jako ohrožení či omezení ostatních účastníků silničního provozu, dle žalobce tedy nedošlo k naplnění formální stránky přestupku. Spisová dokumentace rovněž dále obsahuje fotografie okolí v čase 14:47 hodin, kdy při úvaze o spodní hranici by překročení povolené doby stání vozidla činilo pouhou 1 sekundu. V takovém případě ale nelze dle žalobce hovořit ani o naplnění materiální stránky přestupku.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že se v odvolacím řízení vypořádal se všemi námitkami žalobce, a v tomto kontextu odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.
5. Co se týče námítky neprokázání spáchání přestupku, žalovaný měl za to, že v rozhodnutí byl dostatečně zkonstatován skutkový stav a uvedeno, na základě čeho byl ve věci učiněn příslušný závěr. Pokud použil pro určení doby formulaci „v čase od 14:43 do 14:47“, jednalo se dle něj o určení plných 3 minut, a to i s ohledem na § 608 zákona č. 89/2012 Sb., Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), dle něhož platí, že lhůta kratší než dny se počítá od okamžiku, kdy započne, do okamžiku, kdy skončí. Zákon o silničním provozu přitom nevyžaduje určování času s přesností na sekundy, proto takovéto vymezení bylo dle názoru žalovaného dostatečně určité a správně kvalifikující znaky přestupku.

6. K námitce nenaplnění formální a materiální stránky přestupku žalovaný připomněl, že zatímco materiální stránka je dána společenskou škodlivostí protiprávního jednání, formální stránka je založena na principu, že protiprávní jednání musí být jako přestupek výslovně označeno v právním předpisu. V daném případě je tak nepochybné, že správní orgány shledaly materiální stránku v jednání spočívajícím v nedovoleném zastavení a stání na místě, kde to zákon o silničním provozu zakazuje. Žalobce jako provozovatel vozidla pak byl dle § 125f zákona o silničním provozu odpovědný za jednání, jímž porušení zákona uvedeným způsobem nezabránil.
7. V případě námítky nenařízení ústního jednání žalovaný podotkl, že žalobce byl v řízení v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu poučen o tom, že má možnost nahlédnout do spisu a označit důkazy na podporu svých tvrzení v souladu s § 52 správního řádu. Uvedeného práva jmenovaný v řízení před správním orgánem I. stupně využil a v reakci na ně následně zaslal vyjádření, je proto zřejmé, že na svých právech zkrácen nebyl. Ústní jednání však dle žalovaného nebylo ve věci třeba nařizovat, neboť řízení o správním deliktu se vede na základě principu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Stejně tak se v jeho průběhu neprovádí ani dokazování, pouze se provozovatel vyzývá k úhradě určené částky nebo k označení osoby řidiče, jenž vozidlo řídil v době spáchání přestupku.
8. Závěrem žalovaný konstatoval, že účelem řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je posílení bezpečnosti silničního provozu, když v minulosti zůstávala řada přestupků bez jakéhokoli následku pro řidiče, neboť je provozovatelé s odkazem na osobu blízkou odmítali ztotožnit. Na druhou stranu je možnost sankčního postihu provozovatele vázána na přísné zákonné podmínky. Ty však v dané věci dle žalovaného splněny byly, přičemž předcházející řízení před správními orgány nebylo stíženo ani žádnou vadou, která by uvedený postup mohla zpochybnit, proto žalobce za správní delikt odpovídá.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 4. 8. 2016 oznámila Městská policie Litoměřice správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku, jehož se měl dopustit neztotožněný řidič Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jednáním vymezeným v odstavci 1 tohoto rozsudku. Součástí oznámení byla i série fotografií zachycujících osobní motorové vozidlo tov. zn. Ford Mondeo, r. z. „X“, stojící na parkovacím místě v blíže neurčené lokalitě dne 16. 5. 2016 v časech 14:43, 14:44 a 14:46 hodin, v čase 14:47 je pak zachycena samotná dopravní značka IP 12 (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou „pro držitele parkovacích karet, karta č. „X“ až „X“.

11. Z výpisu z evidence motorových vozidel je zřejmé, že provozovatelem předmětného automobilu byl v rozhodné době žalobce. Dne 15. 8. 2016 proto správní orgán I. stupně jmenovaného vyzval, aby do 15 dnů ode dne doručení výzvy uhradil částku 500 Kč, nebo aby sdělil údaje o totožnosti řidiče.
12. Při podání vysvětlení před prvostupňovým orgánem dne 1. 11. 2016 odmítl žalobce k totožnosti řidiče vypovídat. Z tohoto důvodu byla následně záznamem ze dne 4. 11. 2016 věc odložena, aniž došlo k zahájení řízení o přestupku, neboť se správnímu orgánu nepodařilo řidiče ztotožnit. Téhož dne pak bylo žalobci oznámeno i zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a umožněno se seznámit s podklady před vydáním rozhodnutí.
13. Dne 3. 1. 2017 vydal správní orgán I. stupně shora uvedené rozhodnutí sp. zn. 0050689/16/DOP/KVo/809, č. j. MULTM/0000456/17/DOPPŘ/KVo, jímž žalobce shledal vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti němu podal žalobce v zákonné lhůtě odvolání, v němž uplatnil námitku neexistence přestupku s ohledem na neprokázání naplnění jeho formální stránky zejména ve vztahu k časovému úseku, který je zachycen na fotografiích vozidla, dále neprokázání materiální stránky a zavinění řidiče vozidla. Dále namítl porušení zásady materiální pravdy a presumpce nevinny, když správní orgán I. stupně nezkoumal rozhodné okolnosti svědčící v jeho prospěch, a poukázal i na nemožnost vyjádřit se řádně k podkladům rozhodnutí. Konečně napadl i nezákonné určení druhu sankce a její výměry a nesprávný úřední postup spočívající v nenařizení ústního jednání, jenž dle jeho názoru spočíval v tom, že ač správnímu orgánu I. stupně adresoval námitku neprovedení ústního jednání, v odůvodnění rozhodnutí bylo uvedeno, že k podkladům rozhodnutí nebyla vznesena žádná námitka.
14. O uvedeném odvolání rozhodl žalovaný dne 17. 8. 2017 rozhodnutím ze dne 17. 8. 2017, č. j. 3791/DS/2017, JID: 132498/2017/KUUK/NovK, tak, že je zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
15. Soud se nejprve zabýval námitkou, zda se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádal se všemi odvolacími námitkami uplatněnými žalobcem.
16. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. Podle § 89 odst. 2 správního řádu platí, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

18. Soud v první řadě konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovou skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, dostupný na www.nssoud.cz), neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79 (dostupném na www.nssoud.cz), „[v]ýrok rozhodnutí, jehož konkrétní znění je výsledkem užití správního uvážení, se při faktické absenci jakékoliv úvahy o tom, proč má být přistoupeno k jedné z několika v úvahu připadajících variant, bude výsledkem buď rozhodování automatického anebo rozhodování svévolného. Automatismus příslušná právní norma nezakládá, svévole je pak naprosto nepřípustná [...]. Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“ Povinností odvolacího orgánu je pak přezkoumat soulad napadeného rozhodnutí jakož i předcházejícího řízení s právními předpisy, a to s výjimkami pouze v rozsahu účastníkem uplatněných námitek.
19. S ohledem na uvedené soud porovnal žalobcem vznesené odvolací námítky s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí. K tomu však zdůrazňuje, že na tomto místě neposuzoval, zda byly úvahy žalovaného ohledně námitek v souladu s právní úpravou, či nikoliv, předmětem přezkumu bylo pouze posouzení, zda se správní orgán s námitkami vypořádal dostatečným způsobem.
20. V tomto smyslu lze konstatovat, že zatímco k otázce naplnění formální stránky přestupku řidiče se žalovaný vyjádřil explicitně, když uvedl, že protiprávní jednání řidiče bylo strážníky městské policie zdokumentováno v čase 14:43 – 14:47 hodin, námitku týkající se materiální stránky a zavinění ve svém rozhodnutí výslovně neřešil. Argumentace žalovaného k této problematice je však patrná z obecného shrnutí učiněného ohledně zákonných podmínek, za nichž lze projednat správní delikt provozovatele vozidla, byť lze uvedenému správnímu orgánu jistě minimálně vytknout, že se mohl větší měrou zabývat i polemikou s právními názory nastíněným v této souvislosti žalobcem. Ani absence podrobnějších úvah ale vadu postupu žalovaného ve vztahu k přezkoumatelnosti rozhodnutí a naplnění požadavků stanovených § 68 odst. 3 správního řádu dle soudu nezakládá.
21. V případě dalších námitek se žalovaný v rozhodnutí zabýval jak možnostmi žalobce vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí, tak i k důvodům, pro které nebylo nutné v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařizovat ústní jednání. V tomto smyslu sice žalovaný správní orgán připustil, že v případě, kdy se ústní jednání nevede, je nutné provést dokazování mimo něj a sepsat o tom protokol, což se v předmětné věci nestalo, dle jeho názoru se ale nejednalo o natolik závažnou vadu, aby měla za následek nesoulad prvostupňového rozhodnutí s právními předpisy. Také ve vztahu ke zkoumání případných okolností svědčících ve prospěch žalobce žalovaný připomněl, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je založeno na objektivní odpovědnosti a sankce byla stanovena v souladu s příslušnou právní úpravou. Konečně k námitce, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje zmínku o absenci jakýchkoliv námitek ze strany účastníka řízení, ačkoliv je žalobce prokazatelně vznesl ve vztahu k nekonání ústního jednání, žalovaný vysvětlil, že tato zmínka se vztahuje pouze k neuplatnění hmotněprávních, nikoliv procesních námitek. K tomu soud konstatuje, že takto koncipované vypořádání s odvolacími důvody považuje

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

za dostatečné, proto nelze než konstatovat, že v postupu žalovaného nebyly shledány žádné nedostatky.

22. Závěrem pak soud uvádí, že pouhý fakt, že žalobce se závěry žalovaného, potažmo správního orgánu I. stupně, nesouhlasí, ještě nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí nezakládá. Z tohoto důvodu vyhodnotil uvedenou námitku jako nedůvodnou.
23. Jinak je tomu nicméně v další námitce, kde se soud zabýval podmínkami naplnění formální stránky přestupku, jehož znaky měl správní delikt žalobce jakožto provozovatele vozidla vykazovat.
24. Podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu je každý při účasti na provozu na pozemních komunikacích povinen se řídit světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.
25. Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
26. Podle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu nesmí řidič zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno.
27. Podle § 125c zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona [odst. 1 písm. k)]. Za přestupek se uloží pokuta od 1 500 Kč do 2 500 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. f) bodů 1 a 4 a písm. k) [odst. 5 písm. g)].
28. Podle § 125f zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem (odst. 1). Právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání [odst. 2 písm. a)], porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona [odst. 2 písm. b)] a porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu [odst. 2 písm. c)]. Za správní delikt podle odstavce 1 se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10 000 Kč (odst. 3).
29. Jak vyplývá ze shora citované právní úpravy, pro možnost uložení sankce provozovateli vozidla za správní delikt spočívající v nezajištění dodržení povinností řidiče ve vztahu k jím spáchanému přestupku je třeba kumulativně splnit několik podmínek. Především je omezen samotný rozsah postižitelných protiprávních činů pouze na skutky, jež nemají za následek dopravní nehodu a současně byly zjištěny pomocí automatizovaných technických prostředků bez obsluhy sloužících k dohledu na provoz na pozemních komunikacích či spočívající v neoprávněném zastavení či stání, dále pak musí tyto skutky vykazovat znaky Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

některého z přestupků vymezených zákonem o silničním provozu. Vztaheno na předmětný případ bylo tedy nutné prokázat, že se blíže neustanovený řidič vozidla, jehož provozovatelem je žalobce, dopustil neoprávněného zastavení či stání na místě vyhrazeného parkoviště, ačkoliv oprávněním k parkování nedisponoval. K tomu je ale třeba dále doplnit, že ustanovení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu možnost zastavení nebo stání na vyhrazeném místě *a priori* nezakazuje, pokud uvedená činnost neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno. Přestupkem se tak stává až ve chvíli, kdy takováto doba překročí tři minuty.

30. V tomto smyslu správní orgány obou stupňů vycházely z fotodokumentace pořízené strážníky městské policie a zachycující předmětné vozidlo dne 16. 5. 2016 v čase 14:43 – 14:46 hodin a dále dopravní značku IP 12 (vyhrazené parkoviště) s dodatkovou tabulkou „pro držitele parkovacích karet, karta č. „X“ až „X““ v čase 14:47 hodin, z čehož dovozovaly, že podmínka překročení povolené doby tří minut ze strany řidiče byla naplněna. S tímto názorem nicméně soud nesouhlasí. Právní předpisy vymezující přestupky či správní delikty totiž sice přímo pravidla pro počítání hmotněprávních dob neupravují, analogicky lze ale vycházet z § 608 občanského zákoníku, podle něhož se doba kratší než dny počítá od okamžiku, kdy započne, do okamžiku, kdy skončí. A přestože, jak správně poukázal žalovaný ve vyjádření k žalobě, zákon o silničním provozu přímo nevyžaduje určování času s přesností na sekundy, v daném případě tato informace nepochybně význam má, což však správní orgány zcela pominuly. Pokud totiž fotografický přístroj strážníků městské policie nedisponoval možností zachycení času pořízení snímku vedle hodin a minut také se sekundami, lze z fotografií založených ve správním spisu dovodit pouze to, že se shora vymezené vozidlo žalobce nacházelo na blíže neurčeném parkovacím místě někdy v průběhu časového intervalu 14:43 – 14:46 hodin. Naopak z nich ale není zřejmé, v jakém okamžiku [s přesností na sekundy, aby bylo naplněno východisko vymezené v citovaném § 608 občanského zákoníku, zde ve spojení s § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu] rozhodném pro počátek i konec počítání doby byly tyto pořízeny. V této souvislosti lze proto souhlasit s žalobcem, že k vyfotografování snímků mohlo dojít hypoteticky v čase až 14:43:59 a následně poté již v 14:46:00 hodin, což by ale pro naplnění skutkové podstaty neoprávněného zastavení a stání na vyhrazeném parkovišti nepostačovalo, neboť uvedená doba zákonem povolené tři minuty nepřekračuje. Řidič vozidla tak mohl ještě v časovém limitu z místa odjet, aniž by se přestupku fakticky dopustil.
31. Pro vyloučení pochybností ze strany strážníků městské policie proto bylo třeba, aby fotodokumentace obsahovala alespoň ještě jeden snímek s časovým razítkem 14:47 hodin či více, neboť tím by bylo postaveno na jisto, že vozidlo na parkovacím místě stálo delší než tolerovanou dobu. To se ale v předmětné věci nestalo, když fotografie právě s časem 14:47 hodin sice pořízena byla, zachycuje však pouze předmětnou dopravní značku IP 12 s dodatkovou tabulkou již bez kontextu s vozidlem, a nevyplývá z ní tedy, zda toto v okamžiku jejího vytvoření ještě na původním místě stálo, či již nikoliv. V této souvislosti soud připomíná, že podle ustálené judikatury, srov. především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35 (dostupném na www.nssoud.cz), sice pro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu „nelze [toto ustanovení] vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla“, tato výjimka se nicméně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vztahuje pouze ke skutečnostem např. danou odpovědnost vylučujícím (krajní nouze aj.), nikoliv k naplnění znaků samotné skutkové podstaty přestupku, jež naopak předmětem posouzení být vždy musí. Za situace, kdy tedy nebylo z pořízených fotografií zjevné, od jakého okamžiku lze bez pochyb prokázat počátek doby dovoleného zastavení a stání na vyhrazeném parkovišti a k jakému okamžiku tato doba skončila, měly si správní orgán I. stupně a zejména pak žalovaný vzhledem k tomu, že na nedostatky v počítání času v odvolacím řízení poukázal přímo žalobce, vyžádat doplnění dalších důkazů. V této souvislosti soud upozorňuje, že např. ve věcech řešených Městským soudem v Praze pod sp. zn. 4 Ca 29/2009 či sp. zn. 4 Ca 30/2009 a sp. zn. 4 Ca 31/2009 byly tamními správními orgány v rámci řízení o přestupcích obstarány i záznamy kamerového systému a v průběhu řízení před soudem se řešila rovněž doba prokazatelného stání na vyhrazeném parkovišti s přesností na sekundy, je tedy zřejmé, že uvedené řešení není ojedinělé.

32. Jiné důkazy si nicméně v právě projednávaném případě správní orgán I. stupně ani žalovaný neobstarali a neprováděli je, a to s ohledem na svůj úsudek, podle něhož bylo překročení maximální povolené doby zastavení a stání na vyhrazeném parkovišti doloženo z fotografií městské policie. S takovýmto názorem ale soud nesouhlasí a konstatuje, že skutková zjištění, z nichž správní orgány vycházely ve svých rozhodnutích, nemají oporu ve správním spisu, což zakládá podstatnou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Námitka žalobce je v tomto smyslu tedy důvodná, neboť nebylo prokázáno, zda vozidlo na vyhrazeném parkovišti přesáhlo maximální povolenou dobu zastavení a stání.
33. Současně s tím nedošlo v dané věci ani k naplnění předpokladů pro shledání žalobce vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu, a proto nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného výrokem I. rozsudku bez jednání dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit. Protože bylo popsanou vadou zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. přikročil i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude jmenovaný orgán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku a bude muset postavit na jisto, po jakou dobu mělo docházet k údajnému neoprávněnému stání vozidla žalobce na vyhrazeném parkovišti. Závěrem soud pouze pro úplnost dodává, že jelikož v důsledku závažného pochybení správních orgánů pozbyly na významu další žalobcem uplatněné námitky, již se jimi dále nezabýval, jelikož je zjevné, že ve věci bude pokračováno v dalším správním řízení.
34. Výrok II. rozsudku o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit mu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 3 038 Kč. Tyto náklady se skládají ze zaplaceného soudního poplatku za podání žaloby v částce 3 000 Kč a z poštovného ve výši 38 Kč.
35. Naopak soud žalobci nepřiznal náhradu nákladů za uhrazený soudní poplatek v částce 1 000 Kč v souvislosti s podáním návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, když tento byl usnesením zdejšího soudu ze dne 1. 11. 2017, č. j. 15 A 235/2017-25, zamítnut jako nedůvodný.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. května 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.